

Arrest

nr. 82 474 van 5 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cubaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door L. SMEETS en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 december 2009 dient verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard, ter kennis gebracht aan verzoekster, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten op 1 april 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2009 en 15.12.2009 werd ingediend door :

B. F., Y. (R.R.: ...)

nationaliteit: Cuba

geboren te H. op 04.11.1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar haalt daarbij zelf al aan dat zij pas sinds juli 2008 in België verblijft, wat een te kort verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken. Hoe goed de integratie eventueel ook moge zijn (betrokkene staft die door attesten van Nederlandse les en steunbrieven), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.

Betrokkene haalt ook humanitaire redenen aan, namelijk het feit dat zij niet kan terugkeren naar Cuba aangezien de maximumtermijn voor een Cubaan om in het buitenland te verblijven en terug binnen te mogen in Cuba overschreden is. Deze informatie wordt door ons niet betwist. Echter kan men bij de bevoegde Cubaanse diplomatieke vertegenwoordiging een verzoek indienen voor duurzame terugkeer naar Cuba. Op dergelijke verzoeken wordt van geval tot geval beslist. Betrokkene toont niet aan dat zij dit heeft geprobeerd waardoor haar argument dat zij niet kan terugkeren naar Cuba niet als grond tot regularisatie kan aanvaard worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk schending artikel 8 EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, betrokkene zou moreel en financieel afhankelijk zijn van haar vriend, betrokkene zou in het huwelijk willen treden met haar vriend, betrokkene heeft nooit een inbreuk begaan tegen de openbare orde, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen.

Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert voor wat betreft bovenstaande elementen. Indien echter geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Ook toont betrokkene niet aan dat haar partner niet mee kan reizen naar haar land van herkomst of naar een land buiten het Schengengrondgebied.

Betrokkene haalt aan dat zij een relatie onderhoudt met de heer G.K.M., van Belgische nationaliteit, en dat een terugkeer een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. In eerste instantie moet opgemerkt worden dat deze relatie is afgelopen en dat betrokkene op dit moment een relatie heeft met de heer C. A.M., van Poolse nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het

kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Betrokkene beweert dat zij moreel en financieel afhankelijk is van haar vriend. Betrokkene legt hier echter geen bewijzen voor neer. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat ze moreel en financieel afhankelijk is van haar vriend, volstaat niet als grond tot regularisatie.

Betrokkene beweert dat zij in het huwelijk wenst te treden met haar vriend. Het feit dat betrokkenen in het huwelijk willen treden, volstaat echter niet als grond tot regularisatie. Daarenboven verklaart betrokkene niet waarom dit een grond zou zijn tot regularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

De tweede bestreden beslissing:

“Reden van de beslissing:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Op 10 mei 2011 heeft verzoekster een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 7 maart 2011. Bij arrest nr. 64 437 van 5 juli 2011 wordt de afstand van het geding vastgesteld door de Raad.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft bij aangetekend schrijven van 25 mei 2012 aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de aanvullende stukken, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemde aanvullende stukken van verzoekster worden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet aantoont dat zij bij de bevoegde Cubaanse diplomatieke vertegenwoordiging een verzoek tot duurzame terugkeer heeft proberen indienen waardoor haar argument dat zij niet naar Cuba kan terugkeren niet als grond van regularisatie kan worden aanvaard.

Terwijl overeenkomstig artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een machtiging tot verblijf op het Belgisch grondgebied voor meer dan drie maanden kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vluchteling op dat moment verblijft indien buitengewone omstandigheden rechtvaardigen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om deze aanvraag te doen.

Dat als buitengewone omstandigheid onder meer het geval kan worden aangenomen waarin het onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst.

Dat vervolgens in beginsel om het even welke reden ten gronde kan worden ingeroepen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar een volledige appreciatiebevoegdheid heeft om geval per geval te beslissen over de aangehaalde redenen. Dat zij echter haar beslissingen steeds ten gronde en afdoende dient te motiveren indien de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Gezien verzoeker haar thuisland Cuba wegens persoonlijke omstandigheden voor meer dan 11 maanden heeft verlaten.

Dat verzoeker zich op 11 december 2009 heeft aangeboden op de Cubaanse ambassade in Brussel, alwaar zij echter een document verkreeg met volgende vermelding:

" dat zij Cuba verliet op 11/07/2008 en dat zij, aangezien zij niet teruggekeerd is binnen de elf maanden zoals bepaald in de migratiewetgeving van Cuba, behoort tot de migratieklasse van emigrant en daarom slechts gedurende een periode van 30 dagen naar Cuba mag reizen, waarvoor zij in het bezit moet zijn van een geldige verblijfsvergunning van het land waar zij haar vaste domicilie heeft" (eigen onderlijning)

Dat verzoeker met dit document nog gedurende een maximumperiode van 30 dagen naar Cuba kon reizen, doch hiervoor in het bezit diende te zijn van een geldige verblijfsvergunning voor het Belgisch grondgebied.

Dat gezien zij echter niet over een dergelijke verblijfsvergunning beschikt, het Verzoeker niet toegelaten is om van deze reisvergunning gebruik te maken.

(Zie ook: Vluchtelingenwerk Vlaanderen - nieuwsbrief terugkeerpraktijk - december 2009: "Iedere Cubaan die het land verlaat dient voorafgaandelijk toestemming te verkrijgen met een "visa de sortie ". Wie met dit visum binnen het jaar wil terugkeren naar Cuba, krijgt hier doorgaans wèl de toestemming voor van de Cubaanse autoriteiten. Wie echter langer dan één jaar in het buitenland verbleef, zonder de duidelijke toestemming hiertoe van de Cubaanse autoriteiten (door een verlenging van het "visa de sortie "), verliest zijn recht om terug te keren naar Cuba. Enkel wanneer deze personen vanuit een legale verblijfsituatie in een ander land een reisvisum aan de Cubaanse autoriteiten vragen, kunnen zij nog terugkeren naar Cuba. Bij pogingen door DVZ om mensen te repatriëren, stelt DVZ vast dat personen die niet meewerken aan repatriëring nooit documenten krijgen van de ambassade. Personen in detentie die wel meewerken, kunnen in sommige gevallen documenten bekomen, maar dit blijft moeilijk en is afhankelijk van geval tot geval, en duurt zonder uitzondering lang (3 maand of meer) (bron: gesprek met Cid, DVZ, 14/05/2007). ")

Dat weliswaar de mogelijkheid bestaat om ondanks dit document nog een verzoek tot duurzame terugkeer in te dienen bij de Cubaanse ambassade te Brussel. Dat verzoeker hier volgens eigen zeggen door haar eigen ambassade noch door haar advocaat echter over werd geïnformeerd.

Dat zij deze mogelijkheid wist terug te vinden op de website van de ambassade doch de ambassade bij mondelinge navraag bleef voorhouden dat zij hier niet voor in aanmerking kwam en haar hierdoor ontmoedigde.

Dat verzoeker momenteel alsnog stappen onderneemt om deze vergunning te verkrijgen tot duurzame terugkeer naar Cuba.

Dat over dergelijke verzoeken van geval tot geval wordt beslist, doch formeel slechts in schrijvende dan wel uitzonderlijke situaties zou worden overgegaan tot het verstrekken tegen betaling van een terugkeervergunning. Dat hoewel er aanwijzingen zouden zijn dat dergelijke situaties breed kunnen worden geïnterpreteerd, het nemen van een beslissing door de Cubaanse autoriteiten zonder uitzondering lang (3 maanden of meer) duurt zonder voorafgaandelijke zekerheid of de vereiste documenten al dan niet zullen worden afgeleverd. (Rvv, nr. 43717 van 25 mei 2010; Vluchtelingenwerk Vlaanderen - nieuwsbrief terugkeerpraktijk - december 2009)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte zou moeten zijn dat verzoeker momenteel niet in de mogelijkheid verkeert om naar haar land van herkomst terug te keren. Dat de loutere vermelding dat verzoeker niet zou hebben aangetoond dat zij een aanvraag tot duurzame terugkeer reeds zou hebben proberen indienen, om vervolgens te besluiten dat verzoeker niet aantoonde dat zij naar Cuba niet kan terugkeren, in het licht van bovenstaande derhalve niet volstond om haar beslissing te kunnen motiveren.

Dal zij zonder geldige verblijfsdocumenten aan de Cubaanse grens zal worden tegengehouden en het risico loopt om wegens haar illegale verblijfsstatus te worden vervolgd.

Indien verzoeker zich zonder geldige verblijfsdocumenten aanbiedt aan de Cubaanse grenscontrole, zal zij Cuba niet binnen mogen en zal zij haar land van herkomst worden uitgezet. Enkel met een geldig verblijfsdocument (van België dan wel van Cuba) zal zij mogen terugkeren. (stuk 3 en 4)

Bovendien bepaalt artikel 215.1 van het Cubaanse Wetboek van Strafrecht dat diegene die niet voldoet aan de wettelijke vereisten voor inreis - hetgeen ook overschrijding van de duur van de uitreisvergunning zou kunnen betekenen – een gevangenisstraf van één tot drie jaar kan worden opgelegd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 Verzoekster heeft op 16 april 2009 en op 15 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Verzoekster uit kritiek op het motief in de beslissing waarin wordt gesteld dat zij niet aantoonbaar een verzoek voor duurzame terugkeer naar Cuba te hebben ingediend bij de bevoegde Cubaanse diplomatieke vertegenwoordiging in België. Haar argument dat zij niet kan terugkeren naar Cuba kan daarom niet worden aanvaard als grond tot regularisatie.

Verzoekster houdt thans voor dat zij niet wist dat zij een verzoek tot duurzame terugkeer kan indienen en was hierover niet geïnformeerd noch door de ambassade, noch door haar advocaat. De Raad merkt op dat zij met deze grief echter geen afbreuk doet aan het motief dat zij een verzoek tot duurzame terugkeer kan indienen bij de diplomatieke vertegenwoordiging. Meer zelfs, zij betwist niet dat die mogelijkheid bestaat waar zij thans voorhoudt dat *“zij momenteel alsnog de nodige stappen onderneemt om deze vergunning te verkrijgen tot duurzame terugkeer naar Cuba”* en aangeeft dat zij deze informatie op de website van de ambassade kon terugvinden.

Verzoekster betoogt dat verweerder op de hoogte zou moeten zijn dat zij momenteel niet in de mogelijkheid verkeert om naar haar land van herkomst terug te keren. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf heeft zij ‘om humanitaire redenen’ gevraagd om de machtiging te bekomen aangezien zij niet zou kunnen terugkeren naar Cuba. Verweerder heeft dit element beoordeeld binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid. Uit de motieven in de beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat zij de maximumtermijn heeft overschreden om in het buitenland te verblijven en terug binnen te mogen in Cuba. Verweerder wijst evenwel op de mogelijkheid om een verzoek in te dienen voor een duurzame terugkeer naar Cuba bij de Cubaanse diplomatieke vertegenwoordiging. Op deze verzoeken wordt geval per geval beslist. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij heeft geprobeerd een dergelijk verzoek in te dienen bij de diplomatieke vertegenwoordiging. Dit motief wordt niet weerlegd

door verzoekster in haar verzoekschrift waardoor een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Ter terechtzitting wijst verzoeksters raadvrouw op de bijkomende stukken verstuurd naar de Raad op 25 mei 2012 en waaruit 'formeel' blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op een repatriëring naar Cuba.

Waar verzoeksters raadvrouw voor het eerst melding maakt van documenten waaruit zou blijken dat zij evenmin beroep kan doen op de mogelijkheid van een verzoek tot duurzame terugkeer en bijgevolg aantoonde dat zij niet in de mogelijkheid verkeert om naar haar land van herkomst terug te keren, merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt verzoekster eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verweerder overgemaakt ten tijde van de aanvragen om machtiging tot verblijf, zodat verweerder er geen kennis van had en geen rekening mee kon houden bij de beoordeling van de aanvragen.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn om, aan de hand van haar betoog, de Raad haar aanvraag te laten heronderzoeken, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Uit hetgeen vooraf gaat, blijkt dat verweerder, rekening houdende met de stukken en elementen waarover hij kennis had en binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker niet aantoonde dat zij bij de bevoegde Cubaanse diplomatieke vertegenwoordiging een verzoek tot duurzame terugkeer heeft proberen indienen waardoor haar argument dat zij niet naar Cuba kan terugkeren niet als grond van regularisatie kan worden aanvaard en zij desalniettemin naar Cuba zal moeten terugkeren.

Terwijl overeenkomstig artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niemand mag onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Gezien verzoeker haar thuisland Cuba wegens persoonlijke omstandigheden voor meer dan 11 maanden heeft verlaten.

Dat verzoeker zich op 11 december 2009 heeft aangeboden op de Cubaanse ambassade in Brussel, alwaar zij echter een document verkreeg met volgende vermelding:

" dat zij Cuba verliet op 11/07/2008 en dat zij, aangezien zij niet teruggekeerd is binnen de elf maanden zoals bepaald in de migratiewetgeving van Cuba, behoort tot de migratieklasse van emigrant en daarom slechts gedurende een periode van 30 dagen naar Cuba mag reizen, waarvoor zij in het bezit moet zijn van een geldige verblijfsvergunning van het land waar zij haar vaste domicilie heeft" (eigen onderlijning)
Dat verzoeker met dit document nog gedurende een maximumperiode van 30 dagen naar Cuba kon reizen, doch hiervoor in het bezit diende te zijn van een geldige verblijfsvergunning voor het Belgisch grondgebied.

Dat gezien zij echter niet over een dergelijke verblijfsvergunning beschikt, het Verzoeker niet toegelaten is om van deze reisvergunning gebruik te maken.

(Zie ook: Vluchtelingenwerk Vlaanderen - nieuwsbrief terugkeerpraktijk - december 2009 : "Iedere Cubaan die het land verlaat dient voorafgaandelijk toestemming te verkrijgen met een "visa de sortie". Wie met dit visum binnen het jaar wil terugkeren naar Cuba, krijgt hier doorgaans wél de toestemming voor van de Cubaanse autoriteiten. Wie echter langer dan één jaar in het buitenland verbleef, zonder de duidelijke toestemming hiertoe van de Cubaanse autoriteiten (door een verlenging van het "visa de

sortie"), verliest zijn recht om terug te keren naar Cuba. Enkel wanneer deze personen vanuit een legale verblijfsituatie in een ander land een reis visum aan de Cubaanse autoriteiten vragen, kunnen zij nog terugkeren naar Cuba. Bij pogingen door DVZ om mensen te repatriëren, stelt DVZ vast dat personen die niet meewerken aan repatriëring nooit documenten krijgen van de ambassade. Personen in detentie die wel meewerken, kunnen in sommige gevallen documenten bekomen, maar dit blijft moeilijk en is afhankelijk van geval tot geval, en duurt zonder uitzondering lang (3 maand of meer) (bron: gesprek met Cid, DVZ, 14/05/2007).")

Dat weliswaar de mogelijkheid bestaat om ondanks dit document nog een verzoek tot duurzame terugkeer in te dienen bij de Cubaanse ambassade te Brussel. Dat verzoeker hier volgens eigen zeggen door haar eigen ambassade noch door haar advocaat echter over werd geïnformeerd.

Dat zij deze mogelijkheid wist terug te vinden op de website van de ambassade doch de ambassade bij mondelinge navraag bleef voorhouden dat zij hier niet voor in aanmerking kwam en haar hierdoor ontmoedigde.

Dat verzoeker momenteel alsnog stappen onderneemt om deze vergunning te verkrijgen tot duurzame terugkeer naar Cuba.

Dat over dergelijke verzoeken van geval tot geval wordt beslist, doch formeel slechts in schrijvende dan wel uitzonderlijke situaties zou worden overgegaan tot het verstrekken tegen betaling van een terugkeervergunning. Dat hoewel er aanwijzingen zouden zijn dat dergelijke situaties breed kunnen worden geïnterpreteerd, het nemen van een beslissing door de Cubaanse autoriteiten zonder uitzondering lang (3 maanden of meer) duurt zonder voorafgaandelijke zekerheid of de vereiste documenten al dan niet zullen worden afgeleverd. (Vluchtelingenwerk Vlaanderen - nieuwsbrief terugkeerpraktijk - december 2009)

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ervan op de hoogte zou moeten zijn dat verzoeker momenteel niet in de mogelijkheid verkeert om naar haar land van herkomst terug te keren.

Artikel 215.1 van het Cubaanse Wetboek van Strafrecht bepaalt bovendien dat diegene die niet voldoet aan de wettelijke vereisten voor inreis - hetgeen ook overschrijding van de duur van de uitreisvergunning zou kunnen betekenen - een gevangenisstraf van één tot drie jaar kan worden opgelegd.

Dat zij zonder geldige verblijfsdocumenten aan de Cubaanse grens zal worden tegengehouden en het risico loopt om wegens haar illegale verblijfsstatus te worden vervolgd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.4 Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM omdat het haar terugsturen naar haar land van herkomst een onmenselijk behandeling uitmaakt omdat zij een gevangenisstraf van één tot drie jaar riskeert omwille van haar illegale verblijfsstatus in haar land van herkomst, wordt opgemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissingen verzoekster niet verplichten terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhouden het grondgebied van het Rijk te verlaten en dat van een aantal Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijving door vreemdelingen.

Verzoeksters vage uiteenzetting, met name dat artikel 215.1 van het Cubaanse Wetboek van Strafrecht bepaalt dat diegene die niet voldoet aan de wettelijke vereisten voor inreis een gevangenisstraf van één jaar tot drie jaar kan worden opgelegd, volstaat niet om een eventuele inbreuk van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoekster stelt immers zelf in haar verzoekschrift dat hieronder "ook de overschrijding van de duur van de uitreisvergunning" zou kunnen vallen. Zij kan dit evenwel niet met zekerheid stellen. Waar zij stelt "dat zij zonder geldige verblijfsdocumenten aan de Cubaanse grens zal worden tegengehouden en het risico loopt om wegens haar illegale verblijfsstatus te worden vervolgd", toont zij dit risico niet *in concreto* aan met een loutere verwijzing naar het Cubaanse Wetboek van Strafrecht. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN